

„Pasărea albastră” – Autor necunoscut

Într-o seară de primăvară din anul 1891 am vizitat un grup de creștini credincioși din cartierul cel mai discreditat al New Yorkului, cu intenția să propovăduiesc oamenilor pierduți vestea bună în Hristos. O doamnă avea la ea un trandafir minunat de frumos și era dorința ei și rugăciunea ei secretă, ca Domnul să folosească această floare spre binecuvântare pentru sufletul care o va primi în dar. Într-o stradă îngustă, întunecoasă, prietenii au intrat într-o berărie rău famată, care era ocupată de bărbați și femei, care își petreceau timpul aici, în gălăgie sălbatică și în discuții ordinare, nelegiuite, bând și fumând. Priveliștea era așa de respingătoare, încât prietenii noștri ar fi preferat să se fi întors iarăși de pe prag. Dar ei nu veniseră din propria lor însărcinare, ci urmaseră o îndrumare superioară. Printr-o cântare și o scurtă cuvântare se străduiau să atragă asupra lor atenția oamenilor. Dar nimic nu părea să facă impresie asupra oamenilor care se aflau în încăperea aceea sufocantă. Și totuși, Dumnezeu îi adusese tocmai aici. Printre figurile decăzute, care arătau sălbatic, prietenilor noștri le-a atras atenția o fată tânără, care, în ciuda tinereții sale părea să joace un fel de rol conducător printre acei oameni. Trăsăturile sale trădau o anumită inteligență, iar fața ei putea să fi fost cândva frumoasă. Acum era desfigurată de cicatrici urâte și purta urmele deslușite ale unei vieți vicioase. Era îmbrăcată cu o bluză albastră, murdară, peste care părul ei atârna dezordonat. Ochii ei priveau în mod sălbatic și rătăcitor.

Pe când prietenii noștri se pregăteau să părăsească din nou încăperea, fata s-a ridicat și s-a dus după ei, ca și când ar fi vrut să-i apere de molestările din partea tovarășilor ei.

Mă simțeam, în ciuda aspectului ei respingător, ciudat de atrasă de tânără ființă omenească decăzută, povestește doamna care ne-a comunicat această întâmplare și care era purtătoarea frumosului trandafir. Când am ajuns la ieșirea din bârlogul desfrâului, am rugat-o în câteva cuvinte de a părăsi calea păcatului, care nu-i aduce decât nefericire și rușine, și să înceapă o viață nouă. Dar cuvintele mele rămâneau, cum părea, fără efect. Dar când fata a auzit unde duce drumul nostru în continuare, ea ni s-a oferit ca însoțitoare, cu cuvintele:

„Eu nu mă tem nici de Dumnezeu, nici de diavol, cu atât mai puțin de un om!”

Ah, sârmana Delia – acesta era numele ei mic, dar din cauza preferinței ei pentru culoarea albastră, ea era numită în cercul ei de cele mai multe ori „Pasărea albastră”, - era, cum am dedus din cursul ulterior al conversației noastre, renumită în oraș. Abia dacă exista vreun cartier pe care să nu-l fi băntuit deja cu banda ei de hoți, a cărei conducătoare devenise în ciuda tinereții sale, datorită dibăciei sale viclene. Poliției îi era bine cunoscută. Nu mai puțin de șapte ori fusese prinsă și de fiecare dată a fost nevoie de cel puțin doi bărbați pentru a o aresta. Dar dacă era odată în arest, atunci se supunea liniștită la tot, așa că era și rămânea o enigmă pentru agenții de poliție. „Ah”, mă gândeam eu în timpul acestor evocări din viața ei, de multe ori întrerupte de râsete batjocoritoare, „dacă această sclavă a păcatului ar ajunge să devină o unealtă a dreptății în mâna lui Dumnezeu, în loc să aducă în continuare teamă de moarte, de ce folos mare ar putea să fie ea pentru cauza Domnului!” Dar cum putea să fie eliberată din legăturile ei această creatură adânc decăzută, această sclavă supusă a lui satan? Cine o cunoștea pe atunci, nu îndrăznea să creadă într-o asemenea posibilitate. Părea pierdută cu trup și suflet. Dar „Cele imposibile la oameni sunt posibile la Dumnezeu”. Și Dumnezeu era pe cale să facă pentru Delia o minune a harului Său.

Cu convingerea că în tot New Yorkul cu greu poate să existe o creatură mai nenorocită decât tânără mea însoțitoare, am decis să-i dăruiesc frumosul trandafir pe care îl ascunsesem cu grijă până atunci. Poate că acest exemplar splendid al creației lui Dumnezeu, în frumusețea sa luminoasă, pură, va face o impresie strictei ființe omenești. Cuvintele cu care a primit trandafirul m-au

dezamăgit la început. Ea a aplecat capul și a spus râzând: „E bine așa!” Dar eu cred că ea era mai profund emoționată decât trăda remarca ei.

Cu siguranță că făcea o comparație între sine și minunata floare, care nu era în favoarea ei. Dar obișnuită cu felul de exprimare batjocoritor-ironic, ea n-a găsit alte cuvinte.

Înainte să ne despărțim, la invitația mea, Delia mi-a promis că va veni în seara următoare la sala noastră de misiune. S-ar putea ca ea să fi citit în expresia mea o ușoară îndoială cu privire la îndeplinirea promisiunii ei, pentru că imediat a adăugat nu fără orgoliu:

„Când promit ceva, atunci mă și țin de promisiune. Voi fi acolo. Bazați-vă pe aceasta!”

În timpul următoarelor 24 de ore a trebuit să mă rog necontenit pentru Delia. Cu atât mai mare a fost dezamăgirea mea, când în seara următoare am așteptat-o zadarnic pe „Pasărea albastră” în sala misiunii. Era aproape trecut de ora unsprezece și nici unul dintre cunoscuții mei, cu care fusesem împreună în seara trecută, n-o văzuse pe Delia – eu a trebuit să părăsesc sala înainte de vreme. Fusesse rugăciunea mea zadarnică? În niciun caz! Pentru că, în ziua următoare, când am ajuns în casa de adăpost „Ușa speranței”, mă aștepta o mare bucurie. Conducătoarea căminului îmi venea în întâmpinare deja pe trepte, cu un pachetel în mână.

„Vedeți întâi ce este în pachetel”, a spus ea zâmbind. „După aceea vă voi povesti.”

Când am desfăcut învelișul ușor de hârtie, am avut în fața mea petalele ofilite ale frumosului trandafir alb, pe care cu două zile mai înainte i-l dăruisem „Păsării albastre”. Inima mea se bucura. Regina florilor trebuie să-și fi îndeplinit misiunea. Pachetelul cu petalele căzute era un mesaj tainic al Deliei pentru mine.

Câteva clipe mai târziu stăteam chiar în fața fetei. Când am revăzut-o așa, dintr-odată – în exterior se petrecuse o transformare binefăcătoare cu ea: se îmbăiașe și părul ei era ordonat; în mână ținea un trandafir proaspăt, frumos – nu m-am putut stăpâni: a trebuit s-o iau cordial în brațe pe sărmana, deplorabila slujitoare a păcatului și să-i dau un sărut între cicatricile obrazului desfigurat. Apoi am tras-o lângă mine, pe un scaun și Delia a povestit.

Ea pățise multe de la întâlnirea noastră de alaltăieri. După ce ne-am despărțit una de cealaltă, o asaltaseră tot felul de gânduri. Încercase să le înece în rachi, dar nu reușise. În ziua următoare voise să prindă de bluza ei albastră, cu un ac cu gămălie, trandafirul pe care seara, la sosirea acasă, îl pusese într-un pahar cu apă. Dar frumoasa floare se desfăcuse în bucăți. Petalele albe zăceau acolo și vorbeau inimii ei un limbaj propriu. Ea trebuia să se gândească la aceasta, că încă nu era deloc mult de când și ea, ca aceste delicate petale albe, fusesse pură și inocentă. Anii copilăriei ei i se iviseră în minte și imaginea mamei ei, care murise de timpuriu, apăruse în fața sufletului ei.

„Delia”, își spusese ea, „anii tăi trec și se ofilesc în păcat și rușine. Va continua mereu așa? Și când va veni sfârșitul, ce va fi atunci? Atunci, partea ta va fi iadul!”

La gândul acesta o apucase o teamă de nedescris. Iadul? O, cum să scape de iad? În clipa aceasta își amintise de promisiunea de a merge la sala de misiune și la această aducere aminte a răsuflat ușurată. Poate că acolo i se putea spune ceva despre cum era posibil să scape de iad. Încă în dimineața aceea se adresase tovarășilor vieții ei infracționale și le-a declarat:

„Oameni buni, în seara aceasta vă părăsesc!”

„Cu pasărea albastră” nu mai este în ordine! Cred că la ultimul zbor a pierdut prea mult sânge”, strigase batjocoritor la aceasta o fată: Și o alta a adăugat:

„Oare unde vrea să zboare „pasărea albastră”?”

„Vreau la doamna care aseară a fost așa de prietenoasă cu mine”, răspunsese Delia liniștită, dar hotărâtă.

„Dar mai ai bani, Albăstrel?” a întrebat la aceasta un al treilea și ea a trebuit să admită că nu mai avea niciun cent.

„Ei, atunci, ai aici ceva pentru autobuz.”

Toată ceata a început după aceea să se sfătuiască ce vor face mai departe. La sfârșit au hotărât s-o însoțească pe Delia la sala misiunii. Dar înainte de a veni autobuzul, toți s-au întors.

„Dumnezeu să te binecuvânteze, Albăstrel! Să nu ne uiți, Albăstrel!”, a răsunat în urma ei, parțial batjocoritor, parțial sincer, iar Delia strigase înapoi, făcând semn cu mâna:

„Nu vă voi uita niciodată!”

Nu mă găsisse în sala misiunii. La timpul acela deja părăsisem sala. Dar câteva surori avuseseră imediat grijă de ea și o duseseră în casa noastră de adăpost, „Ușa speranței”, unde a fost primită cu dragoste. În mână încă mai purta resturile pe jumătate ofilite ale trandafirului. Ea le-a luat cu sine chiar și în baie. Aceasta avea ceva așa de impresionant, încât o soră îi dăruise un alt trandafir parfumat în locul celui ofilit. Și aceasta a făcut din nou o impresie adâncă asupra Deliei. Ea a redat această impresie odată, mai târziu, cu cuvintele:

„Am venit în casă ca un trandafir ofilit, ruinată și împovărată de păcat, dar pot s-o părăsesc iarăși ca o floare proaspătă, transformată prin harul lui Dumnezeu, devenită complet nouă.”

Ce putere minunată este totuși dragostea! Ea poate să sfârâme inima cea mai dură, să rupă legăturile cele mai puternice. Dragostea care îi fusese oferită de dragul lui Hristos a fost cea care a câștigat inima Deliei. Acum asculta tăcută Cuvântul, care îi era propovăduit, iar când a auzit despre îndurarea pe care Dumnezeu a adus-o și o aduce în Hristos Isus pentru păcătoșii pierduți, împovărați de vină, când a aflat că și ei, marea păcătoasă, i s-ar pute acorda mântuirea și pacea prin sângele prețios al Mielului lui Dumnezeu și că pentru cel care crede este pregătit cerul în loc de iad, atunci, din adâncul sufletului ei a răbufnit strigătul:

„O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătoasa!”

Acesta a fost punctul de cotitură din viața „Păsării albastre”. Harul a obținut o victorie minunată!

Dragostea căutătoare a Mântuitorului s-a arătat în toată puterea ei divină pentru sărmana fată. Plăcerii ei de mai înainte, aproape de nestăpânit, de a fuma – nu numai tutun, ci și opiu – Delia a putut să i se împotrivescă în puterea Sa. Și tot în ea, Delia a devenit stăpână și peste celelalte ispitiri, care se apropiau mereu de ea. Ea creștea văzând cu ochii în cunoașterea adevărilor divine și furniza zilnic dovada limpede a unei întoarceri temeinice.

Ceea ce ne impresiona în mod deosebit pe noi, pe care ne numea acum prietenii ei, era dorința arzătoare care o însuflețea din ceasul mântuirii ei, să le declare și tovarășilor ei de mai înainte mântuirea care pe ea o făcea mereu mai bogată și mai fericită. Deja în ziua următoare convertirii ei, ea a cerut să aibă voie să-l viziteze în închisoare pe un anume Daniel, ca să-i povestească despre Mântuitorul ei. Ezitățile inițiale, pe care le aveam față de această vizită, au dispărut când am văzut că numai această singură dorință sfântă o conducea, să-l conducă la Golgota pe tovarășul ei de păcat de mai înainte.

„Ah, dacă acest bărbat ar fi primul căruia pot să I-l duc pe Isus!”, se ruga ea, și această rugăciune n-a rămas neascultată.

Păcatul este rușinea popoarelor! Acest cuvânt serios s-a confirmat și pentru Delia. În vremea când a venit la noi era într-o stare trupească așa de nenorocită, încât un tratament în spital părea oportun.

Dar și aceste zile trebuiau să conlucreze spre binele ei și spre gloriificarea Domnului. În spital, Delia scria scrisori, care ne arătau limpede cum creștea lăuntric și dorea să-I slujească Domnului. Bolnavii ascultau cu plăcere ce le povestea ea despre renașterea fericirii ei și cuvintele ei fuseseră spre binecuvântarea mai multora.

Când Delia a fost restabilită într-atât, încât să poată să părăsească iarăși spitalul, ea a folosit fiecare clipă ca să citească din Biblia ei. Ne devenea tot mai limpede că Dumnezeu mai avea o lucrare deosebită pentru noua convertită. După ce se dedicase cam trei luni cercetării Scripturilor, cu zel și pricepere, – buna ei înzestrare i-a venit în ajutor pentru aceasta – ne-am apropiat de ea cu întrebarea: dacă n-ar vrea să ia parte la lucrarea în cartierul rău famat al metropolei, unde harul lui Dumnezeu o găsisese și pe ea. Delia a salutat cu bucurie această solicitare.

Nu voi uita niciodată seara în care fata, pentru prima dată de la convertirea ei, însoțită de mine, a pășit iarăși în cercul tovarășilor ei de mai înainte și, înconjurată din toate părțile, le-a vorbit. În timpul cuvintelor ei a domnit cea mai mare liniște. Era o întâlnire emoționantă. Era oare într-adevăr de crezut că această martoră plină de putere a lui Hristos a semănat cândva cu acești oameni decăzuți, da, că fusese una de-a lor?!

„Voi credeți poate”, a început ea, „deoarece mă vedeți atât de schimbată în mijlocul vostru, că am venit să mă laud înaintea voastră. O, numai să nu credeți așa ceva!” Și ștergându-și lacrimile care curgeau mereu pe obrazii ei, ea a continuat:

„Am venit, mai degrabă, să vă spun că puteți să fiți *mântuiți*, mântuiți prin Dumnezeu, care a atras la Sine, cu o asemenea dragoste de neînțeles, o creatură atât de adânc căzută, cum am fost eu. Da, Hristos, Mântuitorul meu, care a murit pe cruce pentru mine, a făcut un alt om din mine, prin aceea că mi-a iertat *toate* păcatele. El poate și vrea să vă facă și pe voi alți oameni, curați și veșnic fericiți. Nu vreți toți să veniți la El?”

Toți ascultau încordați și peste câte o față palidă curgeau lacrimi. Un rod imediat n-am văzut în această seară; dar inimile noastre erau pline de laudă și mulțumire față de Cel care a spus despre Cuvântul Său că nu se va întoarce gol la El.

Când Delia a vorbit cu o altă ocazie în felul ei plăcut, în New Haven (în apropierea New Yorkului) în fața unor oameni, cu care mai înainte fusese chiar foarte familiarizată, o personalitate foarte influentă a devenit atentă la ea. Cuvintele ei făceau o impresie atât de adâncă și trezeau un interes așa de mare pentru munca ei, încât tinerei martore îi fusese pusă la dispoziție în seara aceasta o sumă importantă de bani. Această sumă a devenit piatra de temelie pentru „Fundatia Delia”, care era menită să slujească lucrării de mântuire a tovarășilor de păcat de odinioară ai Deliei.

Altădată am luat-o cu mine la închisoare. După ce le adresasem deținuților câteva cuvinte, Delia a depus o mărturie. Ea și-a povestit atât de impresionant biografia, încât bărbații brutali n-au putut să-și rețină lacrimile. Unul dintre ei, care permanent îl batjocorește pe Dumnezeu și Biblia, și chiar și acum nu venise decât ca să batjocorească, s-a întors gânditor în celula sa. În noaptea aceea a căzut în genunchi înaintea lui Dumnezeu. Strigătul său după har a găsit ascultare și a primit iertarea păcatelor sale în sângele Mielului.

Când a revenit ziua în care Delia se născuse din nou, ea dorea, în amintirea ei, să-i aibă în jurul ei pe toți cunoscuții ei de altădată. Așa că ne-am uitat după un spațiu potrivit și am tipărit bilete de invitații. Pe bilete scria: „Delia, cunoscută de voi ca „Pasărea albastră”, vă invită la cină luni seara, în 30 mai, în Parkstraße, 63. Vă rog, veniți toți și aduceți-i cu voi și pe prietenii voștri!”

Cu mult înainte de timpul stabilit veniseră deja mulți, încât aproape că ajungeam în impas. Prin trei intrări, unde la fiecare stătea câte un frate pentru primire, fuseseră lăsați să intre în sală o sută cincizeci deodată. După ce fuseseră ospătați aceștia, fuseseră conduși printr-o altă ușă într-o capelă alăturată, ca să se facă loc pentru alți oaspeți.

Delia era mai mult decât fericită să vadă atâția la un loc. Curioși, ochii tuturor urmăreau fiecare mișcare a „Păsării albastre”. Unul dintre vechii ei cunoscuți a spus sincer:

„Albăstrel, n-am venit pentru mâncare, ci pentru tine.”

Iar un altul a adăugat: „Rămâi neclintită, Albăstrel, și Dumnezeu te va binecuvânta!”

După ce toți mâncaseră am cântat o cântare. După aceea a vorbit Delia. Ce au avut de auzit oaspeții ei în seara aceasta, precis le va fi rămas tuturor de neuitat, iar rodul acestor lucruri va fi văzut cândva în cer. Festivitatea a decurs fără nicio tulburare și mai mulți dintre vechii ei prieteni i-au șoptit Deliei la despărțire, cu glas emoționat:

„Ești pe calea cea bună, Albăstrel. Dumnezeu să te binecuvânteze!”

Nu numai în oraș, ci și în afara New Yorkului, da, chiar în străinătate lucrase Delia fără odihnă pentru Domnul ei în timpul acestui prim an al convertirii ei. Ea se cruțase așa de puțin, încât, trupul ei slăbit prin viața de mai înainte suferise daune grave. Într-o zi a avut o hemoptizie puternică, ce a slăbit-o într-o asemenea măsură, încât ne-am temut pentru viața ei. Gândul că poate o vom pierde curând ne întrista foarte tare. Dar Delia a spus:

„Nu vă întristați pentru mine, Dacă Domnul mă cheamă la El, atunci merg cu bucurie și conștientă fiind că El mi-a îngăduit să petrec cel puțin un an în fericita Sa slujbă, aceasta mă face veselă și fericită.”

Dar slujirea Deliei încă nu era la sfârșit. Chiar dacă din ziua aceasta nu mai putea să iasă ca să câștige suflete pentru Domnul, totuși mai putea să mărturisească pentru El de pe patul ei și să-L glorifice prin răbdare și perseverență în suferință.

Într-o dimineață m-a primit cu cuvintele:

„Domnul mi-a făcut în noaptea aceasta un dar prețios. Pe când zăceam trează ceas după ceas, L-am rugat să facă să fie minunat pentru mine unul dintre adevărurile Sale. Atunci mi-a arătat că eu fusesem aleasă deja înainte de întemeierea lumii și la convertirea mea fusesem pecetluită cu Duhul Sfânt al făgăduinței. Nu este aceasta minunat?”

Ca să-i fac o bucurie am pus să se picteze cuvintele „aleasă” și „pecetluită” cu litere mari pe un carton alb și l-am agățat pe peretele care era vizavi de patul ei, așa că privirea ei putea să se odihnească pe el în timpul zilelor ei de suferință.

Și pe patul ei de boală Delia semăna neobosită Cuvântul. Ea trebuia să spună tuturor celor care veneau la ea ce a făcut Isus pentru ea și ce Mântuitor al celor pierduți era El – și ea cerea ca mulți să dorească s-o viziteze. De multe ori era moartă de oboseală. Dar ea biruia toate greutatețile și toate slăbiciunile. Gândurile ei erau orientate numai și numai să vestească celor care zac în legăturile păcatului și în robia satanică, minunata eliberare care se găsește în Isus și numai în Isus. Până la ultima ei suflare voia să-i convingă pe oameni să-și caute refugiul la acest Mântuitor.

Osteneala Deliei n-a fost zadarnică. Pentru mulți, drumul la patul ei de boală a fost spre mântuirea lor veșnică.

În ultimele zile ale vieții a mai avut parte de bucuria de a-l vedea pe tatăl ei la ea, să-i ceară iertare și să poată să pună totul în ordine. Dar când tatăl ei, care era catolic, și-a exprimat dorința ca Delia, înainte de moartea ei să lase să vină un preot, ea a răspuns în mod prietenos, dar categoric, că ea nu are nevoie de un preot. Mijlocitorul și Marele ei Preot este Domnul Isus Hristos, și ea va merge, când va fi rechemată, direct la El.

La întrebarea care i se punea ocazional, dacă este catolică sau protestantă, ea răspundea: „Niciuna dintre cele două; eu sunt a Domnului!”

Nu mult după această declarație, Delia a adormit în pace. Ea a plecat de la noi ca să fie pentru totdeauna la Isus.

Oricât de tristă eram, trebuia totuși, în timp ce îndeplineam ultima datorie de dragoste pentru copilul meu în Hristos, să laud mereu harul care se glorificase atât de mult în el.

Cea adormită oferea o imagine plăcută a păcii. Un zâmbet fericit era pe trăsăturile ei. Mâinile ei, împreunate pe piept, țineau un trandafir alb. Ochiul nu vedea nicăieri ceva negru. Totul fusese păstrat în alb, semnul biruitorilor. Așa o dorise Delia. În pragul ușii casei era o ramură de trandafir, prinsă cu o fundă albă, un simbol frumos despre ceea ce făcuse Dumnezeu pentru cea adormită. El a folosit trandafirul ca s-o conducă la întoarcere, iar prin sângele lui Hristos ea fusese spălată mai albă decât zăpada.

În dimineața de 15 noiembrie, mulți s-au grupat în fața spitalului în care adormise Delia, ca să ia parte la înmormântarea ei. Niciun ochi n-a rămas uscat când cea adormită a fost culcată la odihna de veci. Dar și laudă și mulțumire s-au suit din multe inimi fericite, mântuite, spre Cel care Se glorificase în marea păcătoasă și făcuse din ea ucenica Sa. Acum, lucrarea ei era terminată. Ea „iubise mult”, căci „i se iertase mult”.

Și după plecarea ei, Dumnezeu a mai făcut lucruri minunate, pe care le-am putut considera roade ale slujbei devotate și ale rugăciunii stăruitoare ale surorii noastre plecate acasă. Astfel, curând după moartea Deliei, într-o speluncă de hoți a avut loc o adunare ciudată. Câțiva dintre vizitatorii regulați se aflau acolo împreună ca să se sfătuiască, cum ar fi posibil să urmeze o cale diferită, potrivit îndemnului celei decedate, și să devină oameni cinstiți, muncitori. Ei au hotărât să rămână împreună, să se ajute reciproc cât de bine pot și să cheme în ajutor pe cei care îi cunosc ca pe prietenii Deliei. Într-o zi am primit următoarea scrisoare, care arată cum trăiește amintirea „Păsării albastre” în inimile acestor oameni.

„Dragă prietenă”, așa suna scrisoarea, „dorim mult să vă împărtășim câte ceva despre oamenii din Maulbeerbaumstraße — așa se numea strada în care era situată spelunca de hoți. Nimeni nu simte lipsa Deliei mai mult decât noi. Ea ne-a fost o prietenă devotată, chiar și după ce începuse o viață nouă. Știm cât de mult își dorea să vrem să părăsim calea păcatului. Nu vom uita niciodată fața ei dragă, cuvintele ei blânde și lucrarea ei nobilă. Pentru fiecare în parte dintre noi, ea este o stea strălucitoare în existența sa mizeră. Noi promitem să devenim alți oameni și să lucrăm pentru noi înșine și pentru Dumnezeu. Nu putem să spunem dacă toți ne vom ține cuvântul. Dar din dragoste pentru Delia vrem să ne schimbăm viața ...”

Într-una din seriile următoare, nouă oameni de pe această stradă ședea cu fețe senine într-una dintre camerele foarte luminate ale casei noastre de misiune. Urmaseră invitația mea punctual și în număr complet. Și această seară urma să devină începutul unei lucrări care a evoluat în mai multe privințe extrem de binecuvântat.

Înainte ca cei nouă să plece acasă trebuia ca fiecare să primească o Biblie. În acest scop pusesem câteva Biblii la îndemână, care mai proveneau în parte de la Delia. Când am luat-o în mână pe prima și am deschis-o întâmplător, am găsit în ea un bilet cu inscripția: „Pentru Moritz, de la Delia” și dedesubt cuvintele: „Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da pe deasupra” (Matei 6.33).

Moritz era unul dintre cei nouă. A luat Biblia cu mâna tremurândă și, izbucnind în lacrimi, a strigat:

„O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”

Fără îndoială că Delia avusese intenția să-i dăruiască lui Moritz această Biblie, dar n-a mai putut să-și îndeplinească planul. Prin providența amabilă a lui Dumnezeu, în felul acesta a fost îndeplinită ultima ei dorință. — —

Dar noi ne încheiem povestirea cu cuvântul apostolului: „Unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte, tot așa și harul să domnească prin dreptate spre viață eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 5.20,21).

Titlul original: „De blaue Vogel”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*